

Teofil Apopei

*Peripețiile lui
Zi ~ mi - cum - vrei*

Ilustrații realizate de Liviu Smântânică

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2019

CUPRINS

Introducere	7
Capitolul 1	
Prietenul din cutia de sticlă	13
Capitolul 2	
Să visezi vara	19
Capitolul 3	
De-a rostogolul prin lumea basmelor	23
Capitolul 4	
Furtună într-un balon cu aer comprimat	33
Capitolul 5	
Aventuri prin zăpada roșie ca focul	44
Capitolul 6	
Jucăria preferată	51
Capitolul 7	
Cloșca cu mingile de aur	55

De-a lungul anilor, mulți au încercat să-mi dea un nume care să se potrivească rostului și rostogolului pe care-l am în lume... Ați putea foarte bine să-mi spuneți Țopăilă, Bâțailă, Rosto-GOL, N-am-stare-deloc sau oricum ați vrea voi să-l numiți pe cineva care cu greu poate fi ținut într-un loc. Pentru că da, eu mereu mă învârt și sar în stânga și-n dreapta.

Sunt o minge! O minge buclucașă care a trăit o mulțime de aventuri, pe care sunt pregătită să vi le împărtășesc și vouă, dragi copii și părinți.

Prietenul din cutia de sticlă

Azuria pânză străvezie a cerului, smălțuită din loc în loc de nori albi și pufoși, prevestește o splendidă zi de vară. Colinele care înconjoară Iașul nostru drag s-au învelit într-un val de lumină trandafirie, căpătând un aer misterios. La marginea orașului, unde mă găseam și eu deseori în vacanța de vară, într-un sat de poveste, se întinde leneșă o câmpie ca o imensă foaie de staniol auriu, peticită cu tufe de un verde crud. În mijlocul câmpului s-a rătăcit o căsuță modestă, cu un acoperiș arămiu. Ea pare încremenită în oceanul de grâne coapte. Bătrânii brazi din apropiere îi țin companie, ferind câteva petice de arșița soarelui de vară. Acolo era casa bunicilor noului meu prieten care mă aducea deseori aici și unde se încingeau cele mai frumoase jocuri ale copilăriei.

Privind în jur, se vedea cum macii sângerii au invadat întinderea de aur din jur dăruind o pată de culoare vie. Ei

se lasă mângâiați de vântul sprinten, împrăștiind în văzduh miresme proaspete.

Vara aurie e o simfonie. E o operă de artă cu tonuri gingașe și parfumuri îmbătătoare.

De asemenea peisaj mă bucuram în vacanța mare când prietenul meu, Filip, mă lua cu el la țară, unde licărea bucuria tuturor copiilor să se joace cu mingea. Colbul ulițelor ce uneau casele gospodariilor se înălța în văzduh ca fiii de zmeoaică din tărâmul basmelor, dispărând în nesfârșitul cerului.

Pe la miezul zilei, într-un moment în care prichindeii au luat o pauză ca să-și tragă sufletul de la atâta alergătură, am profitat de ocazie și m-am rostogolit spre un copil care stătea departe de grupul nostru, izolat, la umbră, pe un trotuar cenușiu și rece, uitându-se absorbit la o jucărie luminoasă, o cutie căreia el îi spunea „tabletă”. Anton îl cheama pe noul meu prieten. Era cam stângaci, nu prea știa să se joace cu mine, o minge vioaie și mereu dornică de topăială. Dar îmi ziceam în sinea mea: „Nimeni nu-i perfect! Nici chiar eu, chiar dacă-s rotundă, iar uneori mă dau și mai rotundă decât sunt”.

Însă prietenul acesta al meu avea un fel de a fi ieșit din comun. Se uita în cutia aia și părea să-și facă noi cunoștințe. Avea sute de prieteni în cutiuța în care eu nu credeam că încap nici doi biscuiți. Dar nu, el avea acolo foarte mulți prieteni, pe care-i ținea închiși sub un ecran luminos de sticlă, la care dacă te uital prea mult ți se înroșeau ochii. Cu toate că avea toți acești prieteni, ceva era ciudat cu el: se găsea mereu singur. Nu stătea nimeni lângă el, niciun copil cu

care să se joace. Ai fi zis că e însingurat, izolat. Dar, cu toate astea, după cum vă ziceam, primea multe vorbe, comentarii – toate acele cuvinte pe care le vedea –, fiind absorbit de cutia luminoasă cu ecran molipsitor, de-ți umplea capul cu vrute și nevrute... Avea enorm de multe cunoștințe cu care discuta. Unele dintre ele păreau a fi de pe altă planetă. Până atunci eu auzisem doar de nume precum Filip, Georgeta, Rebecca, Victor, Ana-Maria, Raluca, Sabin, Olivia... Însă pe prietenii noului meu amic îi chema Cedrik8&Co, Any\$\$oara, Ponky99 și astfel de bazaconii... M-am gândit că poate o fi atât de amabil, încât se împrietenește și cu copii de pe alte planete!? Poate de asta nu era nimeni lângă el, întrucât ceilalți copii se aflau pe alte planete, iar el vorbea cu ei doar prin cutia aia molipsitoare pe care o ținea în mână și de care nu se mai despărțea nicicând și nicicum.

Era ciudat cum mă simțeam stând lângă acest amic al meu. Nu se juca deloc cu mine, încât aveam impresia că nici nu știa cum „funcționează” o minge. Iar eu... am început să mă gândesc la toate jocurile dragi ale copilăriei în care eram în centrul atenției. Așa că mi-am luat inima-n dinți și-am început să-i vorbesc noului meu amic ce părea că are de gând să mă ignore... până la adânci bătrâneți.

– Ascultă, tinere, tu știi să te joci cu o minge?

Sperietura pe care-a tras-o, auzind că o minge oarecare ca mine începe să-i vorbească, l-a făcut să scape cutia aia contagioasă din mână. Țândări s-a făcut! Sper măcar să nu se fi lovit vreunul dintre toți acei prieteni care se găseau într-însa. Căci de cutie nu-mi părea rău. Prea-l cotropise pe bietul băiat, palid la față de atâta nejoacă și care abia mai

respira după ce s-a holbat captivat prea multă vreme la acel ecran de sticlă.

– De ce te uiți așa mirat la mine, de parc-acum te-ai trezit din somn și-ai dat cu ochii de-o nălucă? N-ai mai văzut o minge care să vorbească? Pe planeta unde se găsesc prietenii tăi nu sunt mingi vorbitoare?

– Planetă? Ce planetă? bâgui el, de parcă nici să vorbească nu știa prea bine...

– Păi, prietenii cu care vorbeai în cutia aia nu erau de pe altă planetă?

– Nu, erau colegi de-ai mei de la școală...

Atunci mi-am dat seama că nu prietenii erau de pe altă planetă, ci planeta unde se găseau ei era cea nepotrivită... Căci de unde veneam eu, joaca de-adevăratelea era principala preocupare a planetarilor mei, și nu privitul îndelung într-o banală cutie de sticlă.

– Din câte observ, tu nu prea știi să te joci, i-am spus eu încercând să-l provoc la joacă.

– Ba da, sunt cel mai priceput la jocul pe tabletă!

– Aia nu e joacă. Distracția adevărată e să alergi, să te joci cu mine, cu o minge rotundă. Să te bucuri alături de ceilalți copii. Uite, vezi toți prichindeii ăia care acum se odihnesc, după ce s-au jucat cu mine, și povestesc fericiți între ei prin ce-au trecut și ce mai au de gând să facă? Cu ei e joacă adevărată, nu cu cei din cutie. Și tu, la fel ca ei, ar trebui să ieși la joacă, să zburzi și să chiui de fericire atunci când eu reușesc să țopăi tot mai sus. Știi vreun joc cu mingea?

– FIFA 2018...

– Văleu! chiar că nu știi ce-i aia joacă...

Capul meu rotund îmi era umflat de atâtea idei de joacă, încât dacă încercam să scot vreun cuvânt, simțeam că le pierd pe toate. Dar nu m-am putut abține, astfel că, după un ceas de explicații și teorii, l-am învățat pe noul meu prieten cum se joacă *Rațele și vânătorii, Țările, 9 pietre, Pătrățica, Molâla*, fotbalul sau *Miuța, Barajul*, oina, tenisul cu piciorul, *Măgărușul, Obligatelea, Dublele, Perețelul*, baschetul și multe alte jocuri cu mingea. I-am spus că până și-n tărâmul basmelor, în copilăria lor, vitejii și zmeii tot cu mingea se jucau.

I-am spus că *Molâla* e, fără îndoială, jocul meu preferat. Cei care-l joacă au voie să tragă cu șutul la o poartă fără ca eu să ating înainte pământul. Astfel, e un mod de-a sta cât mai mult în aer, ceea ce este grozav. Totodată, îmi place să joc *Țările și continentele*. Călătoresc astfel, prin imaginația copiilor, în toată lumea asta. Toate mingile adoră să fie jucate de oameni, îndeosebi de copii. I-am explicat că suratorilor mele mai mici le place foarte mult tenisul de câmp, dar nici mingile mai mari, precum cea de baschet, nu vor să stea ne jucate într-o plasă dintr-un vestiar părăsit sau într-o debara din casa unor oameni care-au uitat să facă sport. Până și ciudata minge de rugby adoră să fie tăvălită prin iarbă de jucători.

L-am lămurit de-a fir-a-păr cum e fiecare joc, încât i-am captivat toată atenția. Uitase de cutia care-l ținea prizonier în propria-i copilărie. Evadase la joaca adevărată – AFARĂ. S-a alăturat în scurt timp copiilor deja osteniți de agitația produsă la intervale neașteptate, acordate numai cu îndemnuri de chiote, într-o larmă pe care erau dispuși să o repete la nesfârșit.

Anton a aflat ce minunat e să alergi printre obstacolele răzlețe ale bătăturii din preajma casei, să ții ritmul cu adierea vântului, să gonești alături de mii de fire de polen de la florile din jur, să respiri farmecul copilăriei, să vezi cum întâmplări aparent banale îți dau bătăi de inimă asemenea cavalerilor din povești, iar jucăriile adevărate devin un prilej de-a da frâu imaginației. Uitase de banala lui cutie de sticlă. Cred că, după o astfel de zbenguială împreună cu prietenii lui de joacă adevărați, chiar să-și și reamintească de ea, că tot degeaba! A înțeles că joaca în aer liber e aventura cea adevărată. Iar eu eram în continuare o minge pe atât de fericită pe cât de sus țopăiam, fiind ca o planetă mai mică în jurul căreia se învârtea gravitațional farmecul copilăriei.

